

Szabó Attila

HAZAÚT

2018-07-02 | VERS

Hajnali fél hat.
Vizes nadrágban állok a küszöbön.
Bent bömböl a Kossuth –
hogyan is hallanád a kopogásom.

Nem vártál haza, miért is vártál volna,
bár egyébként mást sem teszel.
Arra gondolok, a küszöbön állva,
anyámat s engem jó ideje
elválaszt,
hogymint a tékozló fiú szerepét játszom.

Fél órája még a falutábláról
próbáltam körömmel lekaparni a rovásírást,
dühödtem szarvasfiú-bömböléssel
csüngtem az alumíniumoszlopon,
szarvamnak tűnt az egek felé meredő tábla.
Jázminfa virágát
lerágom hajnalra...
Ott lógtam, fél kézzel tartva magam,
a táblán rovásul az volt írva: ISZKÁZ
vagy csak gondolom, hogy az.
Nem tudok rovásul.

Az úton senki. Ez már nem az a falu,
ahol öt órákor hátukra vetett kaszával mennek
a parasztok birkózni a földdel. Nem ez a falu,
nem az a falu, hanem a falu, az ember nem az,
aki akkor volt, csodafiú-szarvas álmok között.
Hej, regő rejtem...

Éjszaka egy magát táltosnak hívő
lódoktorral szkandereztem
a lazúrfényű Makovecz-palota teraszán, a Somlón.
Juhfark, sósmogyoró és a Hold elázott tekintete az égen.
Akkor adtam el a történetem,

s ezt valahogy mégis jóvá kéne tenni
itt, a titkok kapujának küszöbén,
ahol édes fiú az anyját hívja.

Kopogok még egyszer,
de inkább maradnék láthatatlan.
Csak a nadrágomat húznám le,
amíg megszárad rajta a harmat,
s a körmöm alól mosnám ki a festékdarabokat.
Szabad ide bejönni betlehemmel?
Rovásírásfoszlánnyal a körmöm alatt?

Odaülök végül a kerti lugasba,
a gőzös fenyőfák alá,
hová apám szokott régen.
Gatyám a székre terítem,
gondolkodom az éjszakai vitán,
hogy Jézus Urunk borosjenői csontjai
biztosan zokogva rázkódtak dühükben,
mert nem értettem meg ezt a szent, turáni átkot,
csodafiú-szarvas hiába vagyok, hiába vagyok
ott, a korszerű palotában,
helyén pár éve még apró présházak
húzták fejükre a lenyugvó nap viaszkos vásznát.

És miközben az ablakon át nézem otthonkás hátad,
hallgatom a rádió konyhából kivágódó hangját,
milyen jól teljesítünk hajnali fél hatkor,
Alsóiszkázon,
ebben a boldog nemzetben,
az anya, a fiú és a szekrények
mélyére dugott szégyenek között.

kép | Peter Paul Rubens: A tékozló fiú visszatérése